

Холоне ніч у відсвітах багряних...
Навколо — безгоміння. Вдалині
Видніють жовті немічні вогні
Забутих селищ. На степних курганах
Уже з'явився промінь. Золотий.
На сході і на серці — неспокій.

Збудившись, тихо шепчуться гаї,
І промінь рожевіючий тріпоче,
Вже тишу розбудили солов'ї,
На мить затихлі у досвітній ночі.
Вже пил здіймають череди овечі
І голоси видзвонюють малечі.

Край степу — дві тополі — вдаль прийшли,
Щось довго проміж себе гомоніли
Чи грались? — Золоті ловили стріли.
Похмурі тіні нишком підійшли
До шляху — вже хвилюється дорога,
І прохолода розтає волога.

Кинь затишок. Покинь свої чертоги!
Шляхи дзвенять, мов струни голосні.
Валки, валки. І чумаків пісні...
Благословляють ранок мирні боги.
А в небі, мов проміння, лунко лине
Все вище й вище — пісня солов'їна.

Привіт вам, краю рідного синам!
Уклін тобі, земля, і рідна й мила!
Зі мною ви і радощі ділили,
Невдачі теж ділили — пополам.
Тож перед вас схиляюся уклінно,
Не знаючи — гріховно чи невинно.

Нехай дитинство миттю перейшло
І юність хай проз мене прошуміла,
Крилом змахнувши — серце зберегло
І те, що завше молодо яріє,
І те, що барвно міниться лиш раз,
Але з непам'яті іскріє, мов алмаз.

Нехай на раннім я горів огні
Немудро-щедро. І в юнацькім шалі.
Розгойдані не затихали шалі
На терезах. Та молодечі дні
Мені в путі зорять дороговказом,
Щоб серце й розум йшли зі мною разом.

II

Замріяно дорога майорить
І манить око і за обрій вабить,
Де силует видніє. Звідти, мабуть,
Хтось до села, у Ковраї спішить.
Сковорода! Забувши давні чвари,
Він знову поспішає до Тамари.
Ось і село. У задумі ранковій
Схилились верби. Півнів пізній крик
Лунає гостро. Мить — і як потік,
Прорвавши греблю, лине очманіло,—
Село, збудившись, враз загомніло.
Тамарин двір уже піднявсь на ноги,
Підвівшись, сквапно сон жене з очей,
Ще позіхає. Став біля порогу
Сковорода й спинився. До дверей
Не доступитись. Навіть до воріт —
Це псарня панський береже живіт.